U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **S. A.**, zastoupeného Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2017, č. j. OAM-541/ZA-ZA12-P12-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 11. 2017, č. j. 63 Az 17/2017 – 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 8. 2017 zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť shledal žádost nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona. Současně rozhodl, že státem příslušným pro posouzení žádosti žalobce je Litevská republika (dále jen „Litva“). Žalobce byl v době podání žádosti držitelem víza vydaného Litvou s platností ode dne 25. 6. 2017 do dne 8. 7. 2017. K posouzení jeho žádosti byl proto příslušný stát, který toto vízum udělil, na základě čl. 12 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Žalovaný neshledal závažné důvody se domnívat, že by v Litvě existovaly systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 nařízení Dublin III. Nepřistoupil ani k využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 téhož nařízení, neboť žalobce neuvedl žádné objektivní důvody, které by bránily jeho předání do Litvy.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Námitky, že ve výroku rozhodnutí chyběly

dostatečné údaje k identifikaci účastníka řízení a relevantní ustanovení právních předpisů, byly v rozporu s výrokovou částí napadeného rozhodnutí. Také námitka, že žalobce nebyl řádně seznámen s podklady rozhodnutí a nebyl mu vysvětlen obsah práva na seznámení se s podklady, je ve světle obsahu protokolu o seznámení se s podklady nedůvodná. Soud nepřisvědčil ani námitce, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť bylo bez důvodných pochybností zjištěno, že žalobce byl držitelem platného víza vydaného Litvou, což potvrdila i Litva a uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce. Žalovaný se zabýval žádostí také z pohledu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III a na základě shromážděných podkladů správně dovodil, že situace v Litvě nevzbuzuje vážné obavy ve smyslu citovaného ustanovení. Žalobce také nedůvodně vytkl žalovanému, že se nezabýval aplikací čl. 17 nařízení Dublin III. Odůvodnění k této otázce se nachází na straně 4 napadeného rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s“).

[4] Podle stěžovatele krajský soud nedostatečně přezkoumal činnost správních orgánů, které nevyšly ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a sám zatížil svůj rozsudek nezákonností a nepřezkoumatelností, protože své rozhodnutí přesvědčivě nezdůvodnil.

[5] Žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť nezjistil stav věcí bez důvodných pochybností, porušil také zásady podle § 2 odst. 3 a 4 téhož zákona, protože nepřihlédl ke specifickým okolnostem posuzovaného případu, nešetřil oprávněné zájmy účastníka řízení a neřídil se pravidlem, aby při rozhodování skutkově shodných či obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Stěžovatel se cítil být zkrácen na svých právech tím, že žalovaný nepřezkoumal jeho žádost v souladu se zákonem a řízení zastavil, čímž se zbavil povinnosti rozhodnout ve věci meritorně. Stěžovatel tak byl připraven o možnost bránit se proti meritornímu rozhodnutí. Tyto skutečnosti stěžovatel namítl již v řízení před krajským soudem, soud však nepřihlédl ke specifickým okolnostem a námitky stěžovatele nesprávně zamítl.

[6] Stěžovatel byl přesvědčen, že v jeho případě existují důvody, které i přes existenci možnosti posouzení jeho žádosti v Litvě, dávají spíše pravomoc pro posouzení žádosti České republice. Žalovaný porušil čl. 17 nařízení Dublin III, neboť se tímto článkem vůbec nezabýval, a zatížil tak své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Stěžovatel si je vědom, že využití daného ustanovení je procesní alternativou, pokud ji však žalovaný nevyužil, měl tento svůj postup zdůvodnit. Minimálně z humanitárního pohledu stěžovateli svědčí právo na posouzení jeho žádosti na území ČR.

[7] Žalovaný nedostatečně posoudil také možnost přesunu stěžovatele do Litvy a vedení řízení o mezinárodní ochraně v tomto státě. Absence zázemí na území Litvy zásadně hovoří proti přesunu stěžovatele, neboť zde bude muset po přesunu setrvat v zařízení pro žadatele o azyl. V této souvislosti stěžovatel citoval rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2015, č. j. 49 Az 90/2015 - 29. Závěrem stěžovatel dodal, že byť

Litva může být obecně považována za bezpečnou zemi, toto konstatování není dostačující pro posouzení, že žádost stěžovatele o mezinárodní ochranu bude posouzena nestranně a že mu nehrozí nebezpečí. Stěžovatel není přesvědčen o řádném fungování azylového systému v Litvě. Vzhledem k těmto skutečnostem nemůže být stěžovateli odepřeno právo na meritorní rozhodnutí o jeho žádosti. Žalovaný měl alespoň obecně posoudit jeho osobní situaci na základě pravidla *non-refoulement*.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na napadené rozhodnutí a správní spis.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Kasační stížnost je přípustná. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je ovšem také její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, na jehož odůvodnění na tomto místě pro stručnost odkazuje.

[9] V kasační stížnosti se stěžovatel omezil pouze na obecná tvrzení, která nebyla vztažena ke konkrétním skutkovým okolnostem. Námitky obsahující pouze typovou charakteristiku určitých „*obvyklých*“ nezákonností, které nejsou vztaženy ke konkrétnímu případu stěžovatele, nejsou způsobilé doložit, že by se krajský soud dopustil pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Podstatnou část kasační stížnosti tvoří také citace rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 49 Az 90/2015 - 29, který se vztahoval k situaci v Maďarsku, aniž by stěžovatel upřesnil, v čem spatřuje relevanci tohoto rozsudku pro posouzení podmínek azylového řízení v Litvě. Nadto nelze přehlédnout, že převážná část kasační stížnosti pouze doslovně kopíruje žalobní námitky, aniž by reagovala na jejich vypořádání krajským soudem. Nejvyšší správní soud však přezkoumává především rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (srov. např. rozsudky ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, odst. 12, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, odst. 140).

[10] Kasační stížnost se nedotýká ani právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. Soud se podrobně zabýval otázkou, zda a v jaké míře je žalovaný povinen odůvodnit nevyužití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III v rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 - 24, v němž uzavřel, že žalovaný je povinen odůvodnit nevyužití daného ustanovení jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že takové úvahy je v konkrétním případě třeba. Jinými slovy, pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele. Zároveň soud zdůraznil, že užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen v skutku výjimečným případům.

Stěžovatel neuvedl žádné konkrétní okolnosti, které by měly svědčit o tom, že v jeho případě zde existují důvody zvláštního zřetele hodné.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, proto ji odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s.

[12] Pro úplnost soud uvádí, že nerozhodoval o odkladném účinku, neboť rozhodl ve věci samé bezprostředně po provedení nezbytných procesních úkonů.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu